

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobce: **J. Ř.**, zastoupeného JUDr. Jaroslavem Tesákem, Ph.D., LL.M., advokátem se sídlem Jaselská 23, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2014, čj. JMK 14406/2013, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 1. 2016, čj. 41 A 64/2014-77,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. 1. 2016, čj. 41 A 64/2014-77, **se zrušuje**.
- II. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 17. 4. 2014, čj. JMK 14406/2013, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti ve výši 24 456 Kč, k rukám zástupce žalobce ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Městský úřad v Hodoníně, odbor dopravy a přestupků, oddělení přestupků (dále jen „správní orgán I. stupně“), rozhodnutím ze dne 12. 11. 2013, čj. 131263/2013/OdaP/OP/Št (dále jen „rozhodnutí o přestupku“), uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Žalobci byla uložena pokuta ve výši 25 000 Kč a zákaz řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců s účinností od 13. 8. 2013 (den zadržení řidičského průkazu), jakož i povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou 1 000 Kč.

[2] Odvolání žalobce proti rozhodnutí o přestupku žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 17. 4. 2014, čj. JMK 14406/2013 (dále jen „napadené rozhodnutí“).

II.

[3] Napadenému rozhodnutí se žalobce bránil žalobou u Krajského soudu v Brně, který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Dospěl k závěru, že správní orgány zjistily skutkový stav věci, o němž nejsou pochybnosti. Poté, co se žalobce při kontrole policejní hlídkou podrobil první orientační dechové zkoušce přístrojem Dräger s naměřenou hodnotou 0,62 g/kg alkoholu, druhou dechovou zkoušku se nezdařilo provést proto, že tuto zkoušku mařil samotný žalobce. Na výzvu policisty k provedení lékařského vyšetření spojeného s odběrem krve se žalobce vyšetření podrobil jen zčásti, neboť se odmítl podrobit odběru krve, a to přes výzvu policisty i službu konající lékařky v Nemocnici TGM Hodonín. Podle krajského soudu důvod, proč se tomuto lékařskému vyšetření nepodrobil (problém s žilami), žalobce uplatnil účelově a nepodložil jej žádnou lékařskou zprávou. Žalobce se tak pouze chtěl vyhnout odběru krve, aby znemožnil zjištění množství alkoholu v krvi. Krajský soud shrnul, že žalobce se dopustil přestupkového jednání, které je mu kladeno za vinu.

[4] Krajský soud nepřisvědčil ani druhé žalobní námitce o porušení procesních předpisů správními orgány spočívajícím v nesprávném výkladu obsahu dvou plných mocí, udělených žalobcem ve správním řízení D. B. (dne 8. 9. 2013) a I. K. (dne 26. 10. 2013). Podle krajského soudu správní orgán I. stupně v řízení postupoval v souladu se zákonem, když poté, co D. B. založil do správního spisu plnou moc, k nařízenému jednání předvolával vedle žalobce i tohoto zmocněnce, a zmocněnci následně doručoval rozhodnutí po přestupku; uvedená plná moc zmocňovala D. B. k zastupování žalobce ke všem úkonům v průběhu správního řízení před správním orgánem I. stupně. Plná moc udělená I. K. se od plné moci udělené D. B. lišila, neboť z ní vyplývalo pouze zmocnění k seznámení se se spisem správního orgánu I. stupně a k převzetí kopie tohoto spisu, nikoliv zmocnění ke generálnímu zastupování žalobce ve správním řízení. V tomto případě se tedy jednalo o plnou moc podle § 33 odst. 2 písm. a) správního řádu k určitému úkonu, skupině úkonů nebo pro určitou část řízení.

[5] Závěrem krajský soud k žalobní námitce, že žalovaný nezohlednil důkazy, které žalobce navrhl na podporu svých tvrzení ve správním řízení, poznamenal, že *„je věcí správního uvážení, jaké důkazy správní orgán provede, či které pokládá za nadbytečné pro zjištění skutkového stavu tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Skutkový stav byl dle názoru soudu zjištěn nade vší pochybnost.“*

III.

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) nyní napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností a navrhuje jej zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Stěžovatel poukazuje na to, že krajský soud se nedostatečně vypořádal s jeho námitkou týkající se odmítnutí odběru krve z důvodu problémů s žilami. Hodlal-li by se zcela vyhnout zjištění alkoholu v krvi, nepodrobil by se stěžovatel ani dechové zkoušce. Nadto lékař mohl provést vyšetření na alkohol i jiným způsobem, než odběrem krve, například odběrem moči. Té však nevyužil, neboť odběr krve v podstatě nařídil přítomný policista. Krajský soud neprovedl stěžovatelem navržené dokazování a vyšel jen ze správního spisu, z něhož měl přestupkové jednání žalobce za prokázané a pochybil i při hodnocení důkazů.

[8] K závěrům, jež přijal krajský soud ohledně plné moci udělené ve správním řízení postupně D. B. a I. K. stěžovatel namítá, že ani správní orgány, ani krajský soud nemohou dovozovat vůli zmocnítele, zda jej má zmocněnec zastupovat tzv. generálně. Podle stěžovatele byly obě plné moci uděleny speciálně jen k určitým úkonům (v případě D. B. k omluvě stěžovatele z neúčasti při ústním jednání před správním orgánem I. stupně a k vyzvednutí kopií veškeré spisové dokumentace ze správního spisu a v případě I. K. k seznámení se a převzetí dokumentu označeného v plné moci). Správní orgán I. stupně tedy neměl doručovat písemnosti těmto zmocněncům, a pokud krajský soud dovodil opak, nesprávně věc posoudil.

IV.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že ji považuje za nedůvodnou a navrhuje ji zamítnout. Napadený rozsudek je podle žalovaného správný a také obě správní rozhodnutí považuje za souladná s platnou právní úpravou a respektující práva žalobce.

V.

[10] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost je důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou týkající se pochybení při dokazování, spočívající v tom, že krajský soud neprovedl stěžovatelem navržené důkazy a že též pochybil při hodnocení důkazů. Uvedenou námitku lze podřadit pod kasační důvod vyplývající z § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., k níž je kasační soud povinen přihlížet vždy i bez návrhu (viz § 109 odst. 4 s. ř. s.).

[13] Z rozhodnutí o přestupku vyplývá, že důkazní návrhy, které stěžovatel učinil v době před jeho vydáním (před 12. 11. 2013), správní orgán I. stupně vypořádal. Provedl výslech policistů, kteří dne 13. 8. 2013 stěžovatele kontrolovali a k návrhu na výslech posádky vozidla řízeného stěžovatelem uvedl, že tyto osoby stěžovatel jednak blíže neupřesnil a nadto nemohou být relevantní v dané věci proto, že posádka nebyla přítomna při odmítnutí odběru krve stěžovatelem. Kromě toho byly podkladem rozhodnutí oznámení přestupku ze dne 13. 8. 2013, protokol o lékařském vyšetření ze dne 13. 8. 2013, vyjádření Nemocnice TGM Hodonín ze dne 22. 10. 2013 (dále jen „vyjádření ze dne 22. 10. 2013“) a k němu připojená lékařská zpráva vystavená MUDr. E. K. dne 13. 8. 2013.

[14] Z vyjádření, jež stěžovatel poskytl správnímu orgánu I. stupně teprve v době po vydání rozhodnutí o přestupku (v podání ze dne 10. 11. 2013, doručené správnímu orgánu I. stupně dne 13. 11. 2013 – viz č. l. 47-48 správního spisu), a především z odvolání proti rozhodnutí o přestupku plyne, že stěžovatel navrhl provedení dalšího dokazování, a to zejména výslechem lékařky a zdravotní sestry, které byly přítomny jeho vyšetření v nemocnici a posádky vozidla, dále navrhl opětovný výslech svědků – zasahujících policistů. Žalovaný se k těmto konkrétním důkazním návrhům v napadeném rozhodnutí nikterak nevyjádřil a pouze obecně (viz strana 6 napadeného rozhodnutí) poukázal na zásadu volného hodnocení důkazů a na skutečnost, že správní orgán není povinen provést všechny účastníky navržené důkazy. Důvody neprovedení stěžovatelem v odvolání navržených a zcela určitě označených důkazů v napadeném rozhodnutí vůbec neuvedl. Uzavřel, že *„o tom, jestli obviněný odmítl odborné lékařské vyšetření spojené s odběrem biologického materiálu na zjištění obsahu alkoholu, nejsou v podkladech rozpory. Tato skutečnost je prokázána údaji, které uvedli jednak policisté a jednak službu konající lékař.“*

[15] Za nastalé situace krajský soud pochybil, pokud shledal, že skutkový stav věci byl zjištěn v rozsahu, že o něm nejsou důvodné pochybnosti. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že řízení před správním orgánem I. stupně a odvolacím správním orgánem tvoří jeden celek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, čj. 6 Ads 134/2012-47). V tom případě bylo na žalovaném, aby v napadeném rozhodnutí vyložil, proč stěžovatelem navržené důkazy uplatněné v odvolání (a předtím i v podání ze dne 10. 11. 2013) neprovedl, tedy proč je shledal pro posouzení věci nepotřebnými, nadbytečnými či jinak nevýznamnými, a to nikoliv jen obecným odkazem na zásadu volného hodnocení důkazů.

[16] V tomto směru lze poukázat například na závěry vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2009, čj. 5 As 29/2009-48, podle něhož „[n]ení na libovůli správního orgánu, jakým způsobem s návrhy účastníků na provedení důkazů naloží, neboť správní orgán sice není ve smyslu § 52 správního řádu povinen všechny důkazy navržené účastníky provést, pokud však některé z nich neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí uvést, proč se tak stalo. Správní orgán je oprávněn, ale i povinen odpovědně vážit, které důkazy je třeba provést, zda je potřebné stav dokazování doplnit a posuzovat důvodnost návrhů stran na doplnění dokazování. Zásada volného hodnocení důkazů neznamená, že by bylo rozhodujícím orgánu dáno na výběr, které z provedených důkazů vyhodnotí a které nikoli a o které opře skutkové závěry a které opomene.“ Jelikož žalovaný důkazní návrhy stěžovatele takto neposoudil, zatížil své rozhodnutí vadou, která mohla mít vliv na jeho zákonnost.

[17] Krajský soud se s žalobní námitkou vytykající nezohlednění stěžovatelových důkazních návrhů vypořádal pouze neurčitým závěrem, že „je věcí správního uvážení, jaké důkazy správní orgán provede, či které pokládá za nadbytečné pro zjištění skutkového stavu tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti.“ Jak již uvedeno, správní orgány nemusí provést veškeré účastníky navržené důkazy, jsou však povinny důvody takového postupu uvést. K tomu však v nynější věci nedošlo a žalovaný zcela konkrétní důkazní návrhy stěžovatele v podstatě ignoroval. Krajský soud toto pochybení přešel, ačkoliv na uvedenou vadu správního řízení stěžovatel poukazoval v žalobě. Napadený rozsudek je v této části nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

[18] Nejvyšší správní soud přisvědčuje i námitce o pochybení při hodnocení důkazů provedených v řízení o žalobě krajským soudem. Krajský soud v napadeném rozsudku svoje závěry opřel jednak o obsah správního spisu, ale zopakoval též dokazování zprávou podanou na žádost správního orgánu I. stupně ředitelkou Nemocnice TGM Hodonín ze dne 22. 10. 2013 (dále jen „zpráva ze dne 22. 10. 2013“) a k ní připojenou lékařskou zprávou ze dne 13. 8. 2013, jež se měly vztahovat ke sporné otázce, zda stěžovatel odmítl odborné lékařské vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Na straně 11 v posledním odstavci napadeného rozsudku k uvedenému vyslovil, že „[ž]alobce souhlasil, jak vyplývá z Protokolu o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem, že části vyšetření se podrobil, nepodrobil se však druhé části vyšetření, a to odběru krve, přesto že byl k tomu vyzván jak policisty tak službu konající lékařkou, jak vyplývá ze zprávy Nemocnice v Hodoníně a také zprávy službu konající lékařky, ale jak také vyplývá z výpovědi (...) policistů, kteří se žalobcem prováděli dechovou zkoušku a byli přítomni i jeho vyšetření v nemocnici.“ Proto přisvědčil závěrům žalovaného, že bylo postaveno najisto, že „přestupkového jednání, z něhož byl obviněn, se žalobce dopustil.“ Poukázal i na to, že stěžovatelova námitka problému se žilami je účelová, neboť „žalobce ani nekonkretizoval, jaké má problémy s žilami, a ani dodatečně do spisu v tomto směru žádnou zprávu od odborného lékaře nezaložil.“

[19] Není přitom sporu, že se stěžovatel po první pozitivní dechové zkoušce na přítomnost alkoholu (poté, co další dechová zkouška již nebyla úspěšně provedena), dobrovolně s policejní hlídkou dostavil do nemocnice, kde mělo být provedeno odborné lékařské vyšetření. Jak správně uvedl žalovaný a shodně i krajský soud, o tom, jaké odborné lékařské vyšetření bude provedeno, musí rozhodnout lékař. Právě ten má odborné znalosti k posouzení, jakým způsobem má být toto vyšetření provedeno (například odběrem krve, moči), zda případné odmítnutí odběru krve (jak tomu bylo v posuzované věci), může znamenat pro vyšetřovaného zdravotní riziko (na což stěžovatel poukazoval), či zda je možno i přes tvrzení vyšetřovaného o možném zdravotním riziku přesto odběr krve provést (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2008, čj. 8 As 11/2007-56).

[20] Ačkoliv správní orgán I. stupně požádal v řízení o přestupku vyšetřující lékařku MUDr. E. K. o vyjádření k právě uvedeným sporným otázkám (viz žádost o podání lékařské zprávy ze dne 7. 10. 2013 na č. 1. 27 správního spisu), odpověď namísto ní poskytla Nemocnice TGM Hodonín ve vyjádření ze dne 22. 10. 2013, z něhož mimo jiné vyplynulo, že „skutečným

důvodem neprovedení odběru krve bylo pouze odmítnutí ze strany p. J. Ř.“ a také, že „důvodem neprovedení odběru krve nebyl argument (...), že má špatné žíly. I přes tuto skutečnost mohl být odběr krve proveden, pokud by však tento odběr neodmítal. Pan J. Ř. opakovaně odmítal.“ Naproti tomu v části B protokolu o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem vyhotoveném dne 13. 8. 2013 vyšetřující lékařka MUDr. K. uvedla, že „[p]řes poučení o porušení zázánamem stanovené povinnosti odmítá odběr krve z důvodu, že má špatné žíly“. V lékařské zprávě stejné lékařky ze dne 13. 8. 2013, kterou nemocnice připojila k vyjádření ze dne 22. 10. 2013, se zase uvádí, že „přichází s PCR k odběru krve, to odmítá, pouze klinické vyšetření.“

[21] Krajský soud se ale nikterak nevypořádal s rozpornými skutečnostmi týkajícími se stěžejní otázky, zda se stěžovatel odmítl podrobit při pozitivní orientační dechové zkoušce odbornému lékařskému vyšetření, zda odběr krve nařídila vyšetřující lékařka a především, zda byly opodstatněné důvody, pro něž odmítl odběr krve. Z rozporných skutkových zjištění plynoucích z protokolu o lékařském vyšetření ze dne 13. 8. 2013 (že důvodem odmítnutí odběru krve byl problém se žilami) a z vyjádření Nemocnice TGM v Hodoníně ze dne 22. 10. 2013 (podle něž argument problému se žilami stěžovatel neuplatňoval a důvodem neprovedení odběru krve bylo jen prosté odmítnutí tohoto odběru) dovedl, že se stěžovatel podrobil jen první části vyšetření a odmítl odběr krve, a proto považoval za správný závěr správních orgánů, že se přestupkového jednání dopustil. Výše uvedené rozpory, týkající se důvodů odmítnutí odběru krve a jejich opodstatněnosti neodstranil a nevyjádřil se ani k otázce, zda a z jakého důvodu v posuzované věci nebylo možno provést odborné lékařské vyšetření odběrem jiného biologického materiálu, než krve (např. moči), ač i to stěžovatel namítal.

[22] Z právě uvedeného je zřejmé, že dosud nebylo postaveno na jisto, zda tím, že se stěžovatel podrobil jen části lékařského vyšetření a odmítl odběr krve, porušil zákonem stanovenou povinnost podrobit se na výzvu policisty vyšetření podle zvláštního právního předpisu (zákona č. 379/2005 Sb.) ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem [§ 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu]; zda bylo jako jediné možné provedení odborného lékařského vyšetření právě odběrem krve; zda odmítnutí odběru krve z důvodu problémů se žilami bylo opodstatněné či nikoliv; zda nastoupila fikce, že se na stěžovatele hledí jako na osobu, která byla pod vlivem alkoholu (srov. § 16 odst. 5 *in fine* zákona č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů).

[23] Právě odpovědi na tyto otázky jsou však stěžejní pro závěr, zda se vytýkaného přestupkového jednání stěžovatel dopustil. Jak shora uvedeno, krajský soud jím provedené důkazy hodnotil nedostatečně a rozpory z nich plynoucí nevyjasnil. Nadto krajský soud v rozporu s § 77 s. ř. s. neodůvodnil, proč neprovedl stěžovatelem navržené dokazování k otázce týkající se stavu žilního systému stěžovatele za účelem objasnění, zda odmítnutí odběru krve v rámci lékařského vyšetření mohlo být odůvodněné či nikoliv. Vzhledem k pochybením, jichž se při dokazování dopustil i žalovaný, aniž to krajský soud při svém rozhodování zohlednil, lze uzavřít, že dosud nebyl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

[24] V posuzované věci je uvedená otázka (vypořádání důkazních návrhů stěžovatele uplatněných ve správním řízení a vypořádání rozporných skutkových zjištění) tím podstatnější, že sám žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že „aby bylo možné uznat obviněného vinným uvedeným přestupkem, muselo být v řízení bezpečně zjištěno, že obviněný jednak byl řidičem vozidla a jednak porušil ustanovení zákona o provozu na pozemních komunikacích, v důsledku čehož spáchal předstupek kladený mu za vinu (odmítl se podrobit odbornému lékařskému vyšetření ke zjištění alkoholu v krvi.“ Právě k této otázce stěžovatel navrhoval provést důkazy, které byly opomenuty. Přitom závěr žalovaného, že „o tom, jestli obviněný odmítl odborné lékařské vyšetření spojené s odběrem biologického materiálu na zjištění obsahu alkoholu, nejsou v podkladech rozpory“; je s ohledem na výše uvedené přinejmenším předčasný.

V posuzovaném případě se správní orgány zabývaly výlučně odmítnutím odběru krve, nikoliv odmítnutím odběru jiného biologického materiálu, ač o tom, jaký biologický materiál, a tedy jaké konkrétní vyšetření na přítomnost alkoholu bude provedeno, musí rozhodnout lékař s odbornými znalostmi. Nejvyšší správní soud přitom nepřehlédl, že jeden ze zasahujících policistů (Z. B.) při své svědecké výpovědi uvedl, že právě on vyzval stěžovatele k lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve.

[25] Nejvyšší správní soud shledal, že krajský soud pochybil, když nevyhodnotil obsahově rozporné důkazy, které sám při jednání provedl a nečinil z nich žádný závěr ve vztahu ke skutkovému stavu zjištěnému správními orgány. Pochybil též v tom, že z úřední povinnosti [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.] nezohlednil, že žalovaný opomněl důkazní návrhy stěžovatele učiněné v odvolání a z uvedeného důvodu nezrušil napadené rozhodnutí.

[26] Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval i další námitku, jež je přes právě uvedené samostatně způsobilá kasačního přezkumu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-74). Kasační soud se proto dále zabýval výtkou, zda správní orgány správně vyhodnotily obsah dvou stěžovatelem ve správním řízení udělených plných mocí.

[27] V této otázce krajský soud dospěl ke správným závěrům a stěžovatelem vytčených pochybení se nedopustily ani správní orgány. Plná moc ze dne 8. 9. 2013 udělená D. B., jejíž text doslovně cituje na straně 9 napadeného rozsudku krajský soud, má nepochybně povahu tzv. generální plné moci, na základě níž je zmocněnec oprávněn ke všem úkonům v řízení před správním orgánem I. stupně (srov. text „[t]ato plná moc má generální charakter ve všech záležitostech, které se týkají řízení před správním orgánem Městského úřadu v Hodoníně.“). Jako nadbytečné se tak jeví výslovné uvedení určitých úkonů, které jsou v textu této plné moci také označeny a k nimž výslovně stěžovatel zmocněnce zmocňuje; ty nemohou na povaze plné moci jako generální ničeho změnit. O obsahu plné moci neměly ani správní orgány, ani krajský soud pochyby a její obsah vyložily správně. Pokud chtěl stěžovatel D. B. udělit plnou moc jen pro určité úkony, měl z jejího textu vypustit právě shora citovanou pasáž o její generálním charakteru.

[28] Správní orgán I. stupně nepochybil, pokud poté, co mu byla plná moc předložena, veškeré písemnosti zasílal zmocněnci stěžovatele (a současně předvolání k ústnímu jednání o přestupku na 24. 9. 2013 a 23. 10. 2013 i samotnému stěžovateli). Rozhodnutí o přestupku doručil správně jen tomuto zmocněnci, a to fikcí dne 25. 11. 2013. Téhož dne převzala v zastoupení stěžovatele rozhodnutí o přestupku (na základě plné moci ze dne 16. 11. 2013) též I. K. Stěžovateli tak nebylo upřeno právo včas se mu bránit opravnými prostředky, čehož využil. Není proto zřejmé, jaký zásah do veřejného subjektivního práva stěžovatel s uvedenou námitkou spojuje. Krajský soud byl totiž povinen zohlednit jen ty vady řízení před správními orgány, které mohly mít vliv na zákonnost správního rozhodnutí; k takové vadě při posouzení plné moci udělené D. B. nedošlo.

[29] Krajský soud správně posoudil i obsah plné moci udělené stěžovatelem dne 26. 10. 2013 I. K. Větu o generálním charakteru (viz shora odst. [27]) tato plná moc neobsahovala. Výslovně zmocňovala I. K. pouze k úkonům v ní označeným („seznámení se s dokumentem čísl. jedn.: MUHOCJ1021862013“, s jeho obsahem a k převzetí jeho kopie a celého spisu, který se k dokumentu vztahuje). Správní orgán I. stupně v souladu s rozsahem zmocnění umožnil I. K. převzít požadovanou listinu i kopii požadovaných částí správního spisu – viz čl. 36, 40 a 41 správního spisu). Není tak opět zřejmé, v čem má spočívat nesprávné posouzení obsahu plné moci udělené této zmocněnkyni.

[30] Lze uzavřít, že krajský soud nepochybil ve svých úvahách, zda správních orgány správně posoudily obsah dvou plných mocí udělených stěžovatelem ve správním řízení postupně dvěma zmocněncům. Nejvyšší správní soud nemá k jeho závěrům o této dílčí otázce další doplnění. Naplnění kasačního důvodu vyplývajícího z § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. proto neshledal.

VI.

[31] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů uvážil, že závěry krajského soudu v části týkající se posouzení skutkového stavu věci a dokazování před správními orgány nemohou obstát a kasační stížnost je důvodná. Napadený rozsudek proto zrušil. Jelikož již v řízení před krajským soudem byly dány podmínky pro zrušení napadeného rozhodnutí [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.], zrušil kasační soud i rozhodnutí žalovaného a vrátil mu věc k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Žalovaný je v něm vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[32] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel měl ve věci úspěch, a proto má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení za řízení před krajským soudem i za řízení o kasační stížnosti v celkové výši 24 456 Kč.

[33] Náklady řízení o žalobě sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč za žalobu a dále z nákladů právního zastoupení ve výši 12 342 Kč. V řízení před krajským soudem učinil zástupce stěžovatele tři úkony právní služby ve výši 3 100 Kč (příprava a převzetí věci, sepsal žaloby, účast na jednání dne 27. 1. 2016) podle § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tj. celkem 9 300 Kč. Stěžovateli dále náleží tři paušální náhrady hotových výdajů souvisejících s těmito úkony právní služby ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Jelikož zástupce stěžovatele doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů se zvyšuje o částku 2 142 Kč odpovídající této dani (21 % z částky 9 300 Kč). Za řízení před krajským soudem má tedy stěžovatel právo na náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč.

[34] V řízení před Nejvyšším správním soudem náleží stěžovateli, vedle zaplaceného soudního poplatku za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč, odměna za jeden úkon právní služby ve výši 3 100 Kč za doplnění kasační stížnosti ze dne 23. 5. 2016 podle § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu a jednu paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 3 100 Kč byla opět zvýšena o částku odpovídající 21% dani z přidané hodnoty ve výši 714 Kč. Náklady řízení o kasační stížnosti činí celkem 9 114 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 29. června 2017

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu